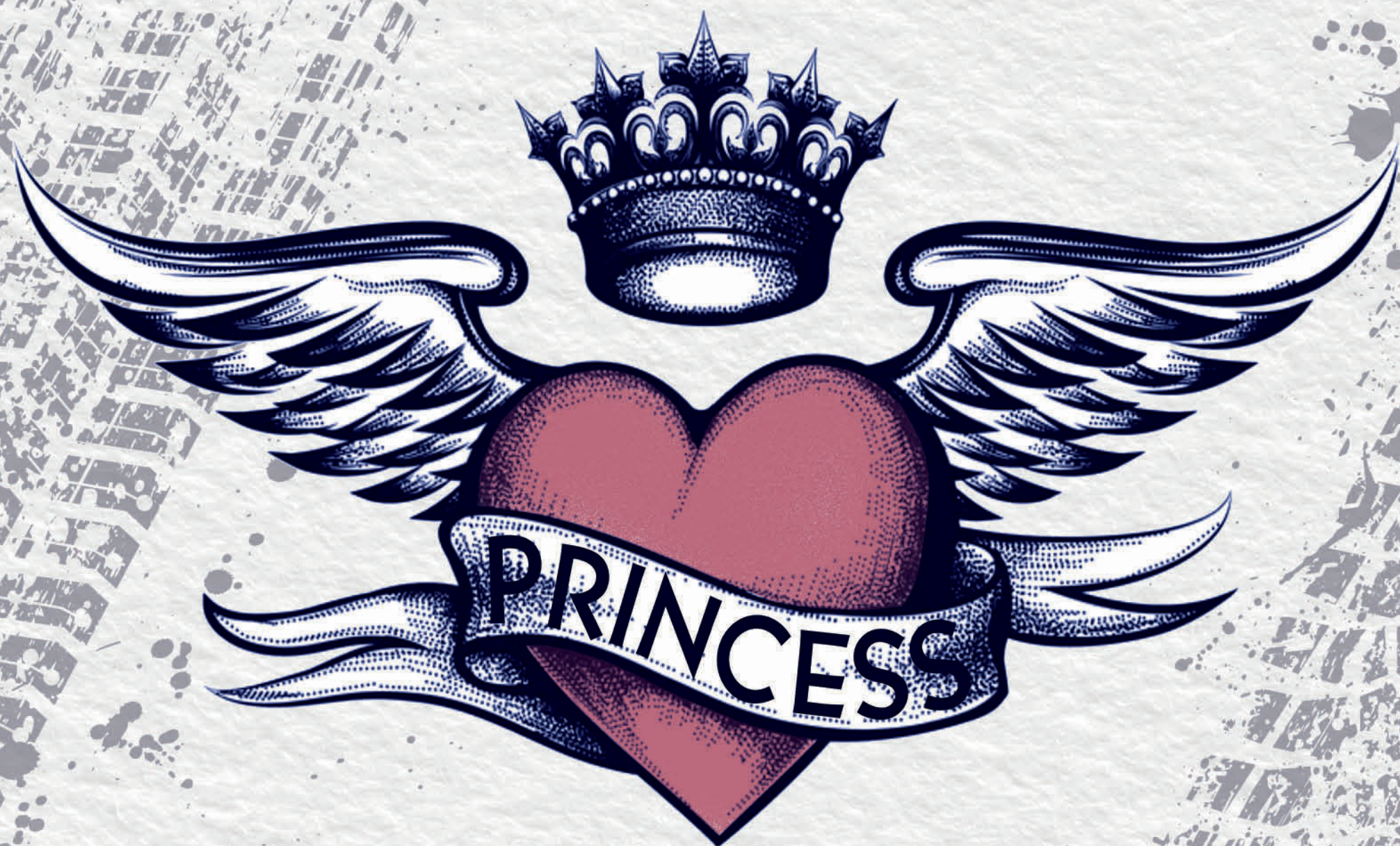

OLIVIA LEWIS

Samen

Princess

DEEL 3

Olivia Lewis

Samen

Princess – Deel 3

De Fontein

Hoe eindigde Princess deel 2 ook alweer? Hier het laatste hoofdstuk uit het vorige deel...

Ivy

‘Het lijkt wel nacht,’ zeg ik zacht. ‘Rij voorzichtig, rem maar een beetje af. Geef Sem de ruimte.’

‘Het gaat waaien. En goed ook, ik voel het aan de auto. Heeft Sem daar geen last van?’ vraagt Sophia.

‘Jawel, dat moet wel. Ik zei al, ga dan met de Volvo naar die man, maar ik had de sleutel in mijn tas zitten.’

‘Heb je geen reservesleutel?’

‘Die ligt thuis op mijn kamer.’

‘Op de Duinweg?’

‘Jep.’

‘Sukkel. Dus toen moest-ie wel op de motor.’

‘Ja, maar dit is geen fijn idee.’

Ineens komt de regen met een rotvaart naar beneden zeilen, hij roffelt met veel kabaal op het dak van de auto.

‘Godsamme, de ruitenwissers trekken het niet eens. Waar komt die hoos vandaan?’ roept Sophia geschrokken.

‘Sem moet stoppen.’ Ik word acuut nerveus en een misselijk gevoel overvalt me. ‘Dit is levensgevaarlijk voor hem.’

‘Moet ik toeteren?’ vraagt Soof.

‘Nee, wel afremmen.’

‘O nee, ik vind dit eng,’ piept ze. Tot overmaat van ramp begint Skye ook nog eens keihard te krijsen achterin. ‘Ivy, ik zie bijna niks!’

Wat betekent dat Sem ook niks ziet. Dat kan niet anders.

‘Ga maar gewoon heel langzaam rijden en zet de ruitenwissers nog harder.’

‘Kan niet! Hij staat op z’n max!’

‘Die fucking babywinkel ook,’ snauw ik. ‘Als we naar huis waren

gegaan dan waren we er nu allang geweest. Verdomme!

‘Sem rijdt nog steeds voor me, toch?’

‘Ja. Hij zou naar de vluchtstrook moeten gaan.’ Ik wrijf over mijn buik, die keihard is. Het doet pijn. Ondertussen gaat het alleen maar harder regenen en op links razen ze ons gewoon met honderddertig kilometer per uur voorbij.

‘Wat een idioten.’ Soof klemt haar handen om het stuur. ‘Heb je een harde buik?’

‘Ja, en een flinke ook,’ kerm ik. ‘Is de spanning.’

‘Er komt een file,’ zegt Soof. Ik zie dat Sem ook afremt en voor ons stilstaat.

‘Zet je gevaarlichten aan.’ Ik zoek al op het dashboard en druk op de rode driehoek. Skye krijgt nog steeds en het maakt me nog nerveuzer dan ik al was. Ik klik mijn gordel los en draai me met moeite om.

‘Wat ga je doen?’

‘Ik geef haar het speentje w-’

Ineens klinkt er een enorm harde claxon, de schrik slaat me om het hart. Twee joekels van koplampen schijnen vol in mijn gezicht en ik zie de naam Scania op angstaanjagende snelheid dichterbij komen.

‘Sophiá!’ gil ik nog.

En dan klinkt de klap. Het is alsof de wereld vergaat en alles instort en kapotgaat. Alsof de wereld neerstort en crasht. Ik krijg niet mee wat er gebeurt, alleen dat ik in duizelingwekkende vaart door de voorruit gelanceerd word en op mijn rug op het wegdek beland. Daarna wordt alles zwart.

‘Ivy?’ klinkt het zacht naast mijn oor. ‘Ivy, je bent aan het wakker worden. Probeer het maar.’

Het is mama, ik herken haar stem.

‘Mama?’

‘Ik ben hier, lieverd. Ik ben er.’

‘Mijn baby.’ Ik open mijn ogen, maar sluit ze snel weer vanwege het felle licht. Waar ben ik?

‘De baby is oké, wonder boven wonder.’

‘Skye?’

‘Skye en Sophia liggen ook in het ziekenhuis, maar zijn ook in orde, net zoals jij en de baby.’

Ik probeer te voelen of ik pijn heb, maar ik voel niet zoveel. ‘Ben ik verlamd?’

‘Nee, lieverd.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Dokter?’ Het is papa, hij praat heel zacht. ‘Dokter, ze is wakker.’

‘Jullie hebben een heel erg ongeluk gehad. Een kettingbotsing door het slechte weer. Eergister.’

Ik knipper met mijn ogen. ‘Een ongeluk...’ Ineens herinner ik me die letters weer die dichterbij kwamen. De koplampen. ‘Met een vrachtwagen?’

‘Ja. Er is een vrachtwagen tegen jullie aan gereden. Hij reed nog bijna tachtig kilometer per uur en jullie sloten de file. De chauffeur is aangehouden, hij had gedronken.’

Het kost tijd om het te laten bezinken, mijn hoofd wil de connectie nog even niet maken. Gek, hoe je een flink deel uit je geheugen kunt missen.

‘Ik kwam op de weg terecht,’ peins ik. ‘Daarna weet ik niets meer.’

‘Je had geen gordel om. Je ging Skye het speentje geven. Je bent door de voorruit gelanceerd,’ legt mama rustig uit. ‘De artsen weten niet of de baby het had overleefd als jij wél in de gordel had gezeten. Het is een enorme klap geweest.’

Het is bizar om te bedenken dat alles in een split second voorbij had kunnen zijn voor Sophia, Skye, de baby en mij, en om dat nu

voor de tweede keer mee te maken laat me niet onberoerd. De rillingen trekken door mijn lijf.

‘Ha lieverd.’ Papa verschijnt in mijn blikveld. ‘Hoe voel je je?’

‘Beurs, denk ik. Alles doet pijn, vooral mijn rug.’

‘We zijn ons kapotgeschrokken.’

‘En Sem? Waar is hij?’ vraag ik dan. Papa en mama blijven allebei stil, kijken elkaar aan en zwijgen verder.

‘Wáár is Sem?’ herhaal ik.

‘Eh, schat...’ Papa slikt en concentreert zich op mijn laken. ‘Sem...’ Hij valt weer stil.

‘Is hij hier? Is hij oké?’ Ik ga steeds harder praten. ‘Vertel me iets! Waar is hij?’

‘Schat...’ Mama moet huilen en pakt mijn hand, maar ik trek hem los.

‘Práát tegen me!’ schreeuw ik, terwijl ik me overeind duw. De pijn in mijn rug is nauwelijks te handelen. ‘Waar is hij! Waar is Sem?’

‘Sem is er niet meer, Ivy,’ zegt pap zacht. ‘Het spijt me verschrikkelijk.’

Het voelt alsof mijn rug helemaal kapot is, open geschaafd, en al mijn botten gebroken zijn. De regen klettert in mijn ogen en vertroebelt mijn zicht. Met veel moeite kan ik mijn hoofd opzijdraaien.

‘Ivy?’ Sophia’s gegil gaat door merg en been, Skye krijst. ‘Ivy? Waar ben je?’

De BMW is een totaal verwrongen, zwarte berg metaal en is met de voorkant in de achterkant van de rode Volkswagen die voor ons reed gedrukt. Van beide auto’s is niets over.

Nee. De Volkswagen reed niet voor ons. Sem reed voor ons.

En dan zie ik een wiel. Een stuk van zijn Harley. De motor is helemaal geplet tussen de BMW en de Volkswagen en Sem is verdwenen.

Hij is gewoon compleet verdwenen.

1

Ivy

Blog 229 – 25 februari

Ik weet niet eens hoe ik die eerste dagen doorgekomen ben, toen ik nog in het ziekenhuis lag en moest accepteren dat mijn allerbeste vriend van het ene op het andere moment uit mijn leven was weggerukt. Het waren dagen waarin ik de zingeving van het hele leven compleet kwijt was, waarin ik acuut weer in dat zwarte gat bivakkeerde, dieper dan ooit. De bewegende baby in mijn buik – alsof hij me wilde opvrolijken, helpen, bijstaan en steunen – hielp niet. Ik negeerde de kleine schopjes, het gedraai. Het maakte me allemaal niet meer uit. Als het leven zó hard kan zijn, zo weerzinwekkend, afschuwelijk hard, zo nietsontziend en meedogenloos... wat is dan het nut? Waarom bouw ik relaties op, waarom hou ik van mensen, waarom stel ik me überhaupt kwetsbaar op en laat ik iemand binnen, wanneer alles me zo makkelijk weer ontnomen wordt? Het is toch onmogelijk om iets zinvol aan te gaan met een persoon, wetende dat deze gewoon in het niets kan verdwijnen? Waar doe ik het voor?

Vandaag wordt Sem gecremeerd. Vorige week liep hij nog naast me, precies een week geleden. Toen hielp hij me met die domme box in de babywinkel en was hij degene die vond dat ik me moest focussen op het aanstaande moederschap. Hij was mijn anker, mijn baken, mijn veilige haven. Misschien nam ik hem te veel voor lief, misschien maakte ik me te druk om Jake, terwijl Sem er was en alles voor me deed. Misschien had ik mijn prioriteiten niet op een rijtje en had

ik duidelijker voor Sem moeten kiezen. Nu bleef ik in het midden hangen en koos het lot wellicht voor me. Het is iets waar ik niet te lang over na moet denken, want het maakt me knettergek en diep ongelukkig. Niet voor mezelf, maar omdat Sem is overleden met het idee dat ik bezig was met Jake. Dat hij niet genoeg was. Dat Jake altijd tussen ons in zou blijven staan, of in het ergste geval zelfs dat ik terug zou gaan naar hem. Misschien is hij overleden met het gevoel dat hij niet de enige was en nu kan ik hem nooit meer vertellen dat hij dat wél was. Sem was mijn reddingsvlot op open zee, hij was alles wat ik nodig had en alles wat ik wilde. Ik realiseer me dat nu pas, nu we vanmiddag zijn overblijfselen verbranden. De jongen die vorige week nog mijn hele leven was, was volgens de dokters bijna onherkenbaar. Ik heb hem ook niet meer gezien, niemand heeft hem nog gezien. Hij was niet toonbaar. Wat een einde. Wat een einde van een tragisch, jong leven. Ik had er meer voor hem moeten zijn, ik had hem moeten vertellen wat ik voelde. Ik had hem moeten vertellen wat hij voor me betekende en ik had vooral dat gezeik met die babywinkels moeten afkappen, dan was hij nu nog bij me geweest.

Ik ga me in het zwart hijsen. De kleur van mijn stemming, de kleur van mijn hart. Ik ben Ivy Isabelle Seegers, ik ben achttien jaar en vijftientig weken zwanger. Ik haat mijn leven, en deze keer is het gebaseerd op real life shit.

Ik klap de Mac dicht en zucht diep, wat zeer doet in mijn rug. Fysiek ben ik nog niet hersteld van het ongeluk, maar mentaal ben ik echt een complete puinhoop. Ik hoop niet dat het effect heeft op mijn zwangerschap, ik ben ontzettend down.

Er klinkt een bonk op mijn slaapkamerdeur. ‘Zusje?’

‘Kom maar.’

Sophia stapt voorzichtig de kamer binnen met Skye op haar arm. ‘Ben je er klaar voor? Waarom heb je nog niks aan?’

‘Ik kan me er niet toe zetten.’

‘Je kunt niet in je ondergoed naar de uitvaart van je vriend.’ Ze legt Skye naast me op bed en trekt de kledingkast open. ‘Wat wil je aan?’

‘Zwart.’

‘Oké...’ mompelt ze.

Ik kijk naar Skye, die wonderbaarlijk goed uit het ongeluk kwam. Waarschijnlijk hilde ze zo verschrikkelijk omdat ze nog steeds haar speentje niet had, daar was ik mee bezig op het moment dat we loeihard geraakt werden door die vrachtwagen. Haar gekrijs houdt me nog weleens uit mijn slaap.

‘Een jurk?’

‘Ik heb geen jurken.’

‘Je kunt ook niet in een zwarte spijkerbroek met scheuren naar de uitvaart, schat.’

‘Waarom niet? Sem accepteerde me zoals ik was, scheuren in m’n broek of niet.’

Sophia draait zich om en kijkt me vol medelijden aan, al probeert ze die blik absoluut te verbergen.

‘Oké, je hebt gelijk.’

Ze knikt.

O, mijn allerliefste zus. Ze ziet er niet uit. Ik vloog natuurlijk achterstevoren door de voorruit, maar zij kreeg alles in haar gezicht. De airbag, het glas, stukken metaal, alles. Ze heeft tientallen kleine hechtingen in haar gezicht, hals, schouders en armen. Mijn rug zit onder, maar goed, dat is mijn rug. Voor Sophia vind ik het verschrikkelijk, zeker gezien haar beroep in de spotlights.

‘Niet zo staren,’ fluistert ze, terwijl ze haar handen beschaamd voor haar gezicht vouwt.

‘Sorry, deed ik niet.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Oprecht niet. Je bent nog steeds bloedmooi.’

Ze komt naar me toe en ploft naast me op bed. ‘Weet je wat ik zo lastig vind?’ zegt ze met trillende stem.

Ik leg mijn hand op die van haar. ‘Nou?’

‘Dat ik haar niet kon beschermen.’ Ze kijkt opzij naar Skye. ‘Ze zat gewoon een meter achter me en het voelde alsof we allemaal doodgingen en ik kon niks voor haar doen.’

‘Ja, de machteloosheid.’ Ik staar voor me uit.

‘En jij vloog gewoon weg. Ik...’ Soof veegt een traan van haar wang. ‘Ik krijg dat gevoel en dat beeld maar niet uit mijn hoofd.’

‘Ik ook niet.’

‘Hoe gaan we dit doen?’

‘Ik heb geen idee. Ik kom nergens meer uit.’

Sophia haalt – toeterend als een olifant – haar neus op en recht haar rug. ‘Godzijdank leven we nog, jij, ik en Skye. Ik had er serieus een eind aan gemaakt als jullie het niet...’ Ze kapt haar zin af. We hebben door alle gekte rondom de dood van Sem geen moment gehad om écht te praten. Meestal was het even kort, maar meer ook niet. Ook nu hebben we niet heel veel tijd.

‘Laten we daar maar niet aan denken.’

‘En je baby.’ Soof legt haar hand tegen haar hart. ‘Het is een wonder dat hij nog leeft na die klap.’

Ik kan niet heel veel meer doen dan knikken. Hoewel Jake nog steeds niet terug is en ik nu – zonder Sem – waarschijnlijk alles in mijn eentje kan gaan doen, heb ik me de laatste maanden enorm aan de baby gehecht. Ik had het onverteerbaar gevonden om hem ook nog te verliezen.

Er klinkt een klopje op de deur. ‘Meisjes, we moeten gaan.’ Het is mama. ‘Anders komen we te laat en jij wilde er eerder zijn toch, Ivy?’

Sophia staat op en opent de deur. ‘Kom maar, hoor.’

‘O, oké.’ Mama stapt de kamer binnen, prachtig slank in haar zwarte kokerjurk. Ik weet dat ze diep in haar hart net zo is als ik. Leren jasjes, *bikerboots* en wilde, losse haren. Maar voor gelegenheden weet ze zich geweldig aan te passen en is ze ineens een chique verschijning.

‘Wat zie je er mooi uit,’ zeg ik tegen haar.

‘Eh, jij ... ook.’ Ze lacht als een boer met kiespijn. ‘Maar ik zou wel even wat aantrekken als ik jou was.’

‘Ja, ga ik nu doen.’

Mama loopt op Skye af en neemt haar vast mee naar beneden, terwijl ik me aankleed en Sophia zichzelf kritisch in de spiegel staat te bekijken.

‘Ik hoop zo dat ik hier geen triljoen littekens aan overhoud.’

‘Dat wordt dan jouw verhaal,’ mompel ik, heftig vegend over de kreukels in mijn zwarte shirt. ‘Ieder litteken heeft een verhaal, toch?’

‘Ga je dat gekreukte shirt aandoen?’

‘Hm. *Maybe not.*’ Ik gooi het shirt in de kast en trek er een simpele, zwarte hoody uit. ‘Deze dan?’

‘Basic, maar prima,’ knikt Soof.

Ik maak me klaar en loop met Sophia naar beneden, waar het ineens heel druk is. Hè? Verbaasd kijk ik om me heen, de hele woonkamer staat vol met mensen.

‘Iedereen is er voor jou, schat,’ zegt mama zacht.

Papa, Ben, mama, oma, opa, Martha, Oliver, Fien en haar vriend Timo, Eva, Stijn, Bianca, Michelle, Iris, Scott, Sherwin, Benjamin en... O god.

‘Char!’ stoot ik uit. Ik ren naar haar toe en sla mijn armen om haar heen. Charlotte, de dochter van Benjamin, is eigenlijk de enige vriendin die ik heb. Ze ging naar een heel dure Engelse school en verdween zo ongeveer uit mijn leven, maar ze is als een zus voor me en ik heb haar gemist. ‘Wat doe jij nou hier?’

‘Ik ben vanochtend aangekomen vanuit Londen,’ murmelt ze in mijn haar. Ze heeft ineens een Engels accent. ‘Mama vertelde wat er was gebeurd, ik ben direct naar papa gegaan en...’ Ze duwt zich een stukje van me af, legt haar handen op mijn schouders en kijkt me bezorgd aan. ‘En nu ben ik hier. Ik ben er voor je, cakeje.’

Ineens moet ik huilen.

‘En wat ben je prachtig zwanger.’ Char legt haar handen rond mijn buik. ‘Een jongetje, toch?’

‘Hm-mm.’ Ik veeg mijn tranen weg. ‘Wat fijn dat je er bent.’

‘Of course.’ Ze knuffelt me nog een keer en laat me dan los, aangezien oma staat te dringen naast haar.

‘Gaaf het, lieverd? Al die emoties kunnen toch niet goed zijn voor de baby. Wat is het toch afschuwelijk allemaal.’

‘Ja, oma, ik weet het.’

‘Sil, laat haar met rust.’ Papa geeft haar een beheerst zetje. ‘Ga Ben maar lastigvallen, die heeft z’n oma gemist.’

Ik kijk opzij naar mijn broertje, dat uit het raam staart en lekker aan zijn zak staat te krabbelen.

‘Hé, schedel!’ sist pap in zijn richting. ‘Als je schaamluis hebt, doe er dan wat aan. Niet in een volle woonkamer gaan staan krabbelen.’

Schaamluis, zou nog best kunnen.

‘Hou je mond, joh,’ mompelt Ben gegeneerd.

‘Heb je schaamluizen, Benjamin?’ Oma loopt naar hem toe. Papa schudt zuchtend zijn hoofd en richt zich tot Scott.

Ik loop naar Sherwin, heb hem al een tijdje niet gesproken. ‘Lief dat je er bent.’

‘Ik vond het een best jong. Er zijn straks wel meer gasten van de garage, maar ik mocht hiernaartoe komen van Scott.’

‘Uiteraard.’ Ik kijk om me heen, maar iedereen staat rustig wat te drinken en zo te zien heeft mama voor broodjes gezorgd. ‘Heb je nog wat van hem gehoord?’ vraag ik zacht en voorzichtig.

‘Niks.’

Ik pers mijn lippen op elkaar en knik gelaten. ‘Denk je dat hij...’

‘Hij leeft vast nog.’ Sherwin lijkt me gerust te willen stellen. ‘Maar hij heeft gewoon afstand nodig.’

‘Al drie maanden?’

‘Misschien heeft hij ergens iets nieuws opgebouwd. Ik durf het niet te zeggen.’

‘Hebben jullie al nagedacht over... de politie?’

‘Als ze hem vinden dan draait-ie de bak in. Als hij echt ergens iets nieuws heeft opgebouwd, zal hij het ons nooit vergeven.’ Sherwin kijkt opzij in de richting van Scott, die met papa en opa staat te kletsen. ‘We moeten hem loslaten.’

‘Loslaten?’

‘Ja. We moeten hem laten gaan, meisje. Hij heeft voor zichzelf gekozen en heeft ons overduidelijk achter zich gelaten.’

Triest staar ik voor me uit.

‘Maar vandaag gaan we Sem een mooi afscheid geven.’ Hij legt zijn grote hand op mijn arm. ‘En we laten Jake even in zijn soppie gaarkoken. Niet aan denken nu.’

‘Ik weet het.’

‘Gasten!’ Papa klapt in zijn handen. ‘We moeten gaan, anders komen we te laat.’

‘Sem wacht wel,’ zeg ik héél zacht, maar Sophia hoort me en ik zie gewoon dat ze begint te giechelen. *O god, nee.* Maar het gebeurt wel, ze barst keihard in lachen uit. Snel drukt ze haar hand voor haar mond, maar het leed is al geleden. Scott staat droogjes naast haar, Benjamin schudt al even droog zijn hoofd.

‘Weet je wat er gebeurde op de uitvaart van mijn ouders?’ zegt hij tegen Scott.

‘Eh... wil ik het weten?’

‘Ze was vijf of zo. Ze deed de handstand achter me, tijdens mijn speech. Maakte radslagen en al, iedereen zag haar onderbroek. Toen Luus haar mee de zaal uit nam, wenste ze al die oudjes nog veel plezier.’ Hij legt kort zijn vingers tegen zijn ogen en doet daarna Sophia na, zwaaiend en al. “*Doehoei!*” riep ze. Ik wist niet of ik moest lachen of huilen.’

Sophia lacht nog harder.

‘Waarom ben ik niet verbaasd?’ Scott neemt Sophia’s jas aan van papa en legt hem liefdevol rond haar schouders. ‘Ontzettende aap.’

Ze hikt nog wat na en haalt haar schouders op. ‘Ik kan gewoon niet tegen die spanning. Mama ook niet. Waarom denk je dat ze snel naar de plee ging?’

‘Is iedereen nou klaar?’ Papa staat in de deuropening te gebaren dat we op moeten schieten. Oma neemt Ben mee, die chagrijnig tegen de muur leunt.

‘Kom, schaamluisje van me.’

‘Oma! Kap eens!’

‘Gaat het wel een beetje?’ Eva komt naast me lopen.

‘Jawel. Nee. Ik heb geen idee.’ Ik kijk achter me, maar Oliver is druk met Benjamin.

‘En jij? Lang niet gesproken.’

‘Ach, dat komt later wel. We zijn er vandaag om jou te steunen. Verschrikkelijk, wat er is gebeurd.’

‘Dat waardeer ik enorm. En ja, het is nauwelijks te bevatten.’

We pakken onze jassen, ik pak mijn gitaarkoffer en we stappen naar buiten.

‘Ehm, hallo?’ klinkt het achter ons. ‘Heeft iemand per ongeluk mijn jas aan? Deze is niet van mij.’ Charlotte houdt een chique, zwarte wollen jas omhoog. Duidelijk kind van haar vader. Eva checkt direct haar jas, die nagenoeg hetzelfde is.

‘O, ik denk dat ik de verkeerde heb gepakt!’ Ze loopt snel terug en ruilt van jas met Charlotte.

‘Hi schat.’ Fien kust mijn wang voordat ze de auto in stapt. ‘*You okay?*’

‘Mwah. Ha Timo.’

‘Ivy,’ knikt hij. Fien pikte de stoere militair op in Schotland toen we daar vorig jaar waren met kerst. Hij zat met Scott en Sophia in het vliegtuig toen ze strandden in de Highlands en toen wij er kwamen om samen kerst te vieren, waren ze al snel een setje. Ik

heb bij Fien en Timo altijd het gevoel dat ze de hele dag door aan het seksen zijn. ‘Sterkte vandaag.’

‘Dank.’

Mama legt haar hand rond mijn arm, duwt me op de passagiersstoel bij haar in de auto en sluit het portier. ‘Zo,’ zegt ze. ‘Rust. Hartstikke lief dat iedereen met je wil praten, maar dat komt naderhand wel. Of niet.’

Ik klik de gordel dicht en zucht van opluchting. ‘Dank je, mam. Met welke auto gaat papa?’

Oliver stapt bij ons achterin. ‘Ik rij met jullie mee.’

‘Oké, schat,’ zegt mama. ‘Papa rijdt volgens mij met opa en oma en Ben.’

Het is een chaos op de oprijlaan van de Duinweg. Alle auto’s zijn kriskras door elkaar geparkeerd en het is een drukte van jewelste. Tot mijn grote verbazing zie ik Charlotte bij Eva in haar Volkswagen stappen.

‘Kijk dan,’ grinnikt mam. ‘Oma wil achter op de motor bij Sherwin.’

‘Waarom hebben wij zo’n chaotische groep mensen om ons heen?’ vraagt Oliver zich af, terwijl hij in gedachten naar buiten staart.

‘Martha gaat met Benjamin mee,’ wijs ik. ‘Ik vroeg me al af of ze niet bij ons wilde zitten. Wordt ze niet te oud voor deze groep?’

‘Ach nee.’ Mam schudt haar hoofd. ‘*Martha is forever.*’

Eindelijk gaat de eerste auto rijden. Het is papa met opa, oma en Ben, zoals mama al zei. Sherwin volgt op de motor, dan komt Benjamin in zijn dure Porsche Panamera met Martha naast zich. Eva en Charlotte rijden achter hem aan, gevolgd door de BMW van Michelle met Bianca, Stijn en Iris erbij. Timo en Fien volgen in de Seat van Timo, daarna komen Scott en Sophia met Skye in de Audi A6 van Scott en wij sluiten de rij.

‘Ivy?’ Oliver buigt naar voren. ‘Wat ga je doen als zijn broer er is?’

Ik houd mijn adem in. ‘Daar kon ik niet van slapen vannacht,’ geef ik eerlijk toe. ‘Maar dat is onvermijdelijk, vrees ik.’

‘Gewoon negeren,’ adviseert mam. ‘En bij ons blijven.’

‘Zeg dat ook maar tegen pap.’ Ik kijk uit het raam, focus me op de donkere regenwolken en de natgerengende straat. ‘Ik red me wel.’

Mam legt haar hand op mijn bovenbeen. ‘Je bent zo sterk, lieverd. Oei, ik zie je buik hobbelen. Is de kleine man wakker?’

‘Ja, al de hele tijd.’ Ik kijk naar mijn bolle buik, de hoody zit veel te strak en mijn jas kan niet meer dicht. ‘Mam, denk je dat hij iets merkt van mijn verdriet?’

Ze zwijgt, denkt na. ‘Weet ik niet precies. Zullen we dat vanavond eens uitzoeken?’

‘Ik googel wel.’ Oliver pakt zijn telefoon. ‘Ben je daar bang voor?’ ‘Er gebeurt veel.’

‘Klopt.’ Hij typt en scrollt. ‘Hier staat dat baby’s de emotionele toestand van de moeder kunnen voelen en ervaren,’ zegt hij. ‘Dat komt uit een bepaald onderzoek. Als de moeder erg verdrietig of depressief is, ervaart de baby het ook. Deze emotionele toestand beïnvloedt de ontwikkeling van de baby gedurende een groot deel van zijn leven.’

‘O...’ Mam kijkt me kort aan en focust zich daarna weer op de weg. ‘Is dat één onderzoek, of...?’

‘Geen idee,’ antwoordt Ol. ‘Ik kijk even verder.’

‘Ik denk dat de strekking wel helder is.’ Ik leg mijn handen rond mijn buik. ‘Ik voel me al sinds ik het weet down en ik heb verschrikkelijke stemmingswisselingen. Kan niet goed zijn, arm kind. Straks krijg ik zo’n psychopaatje.’

‘Dan lijkt-ie gewoon op z’n opa.’ Mam haalt haar schouders op.

‘Wat zeggen andere sites?’ vraag ik Ol.

‘De meesten websites staven die kennis,’ zegt hij, al lezend. ‘De baby krijgt wel degelijk genoeg mee van de emoties en stemmingen van de moeder.’

‘Je zult hierna iets moeten vinden wat je heel gelukkig maakt,’
zegt mam. ‘Afleiding of... iets waar je blij van wordt. Voor je zoon.’

Ik knik treurig en staar weer naar buiten. Eerst vandaag maar
eens door zien te komen, daarna kijken we wel weer verder.

Eerste druk maart 2023

Copyright © 2023 Olivia Lewis

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6228 2

ISBN e-book 978 90 261 6229 9

ISBN luisterboek 978 90 261 6230 5

NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.